

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **O.A M. A.**, státní příslušnost Libye, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Stodolní 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2017 č.j. OAM-245/ZA-ZA11-ZA15-2017, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9.6.2017 č.j. OAM-245/ZA-ZA11-ZA15-2017 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Tímtéž rozhodnutím žalovaný určil, že státem

příslušným k posouzení podané žádosti žalobce podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Spolková republika Německo.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, v níž žalovanému vytýkal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, konkrétně jeho ust. § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., jelikož dle jeho názoru je k projednání a k rozhodnutí o této žádosti příslušná Česká republika zejména se zřetelem k diskrečnímu opatření Nařízení Evropského parlamentu a Rady (Eu) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaný v tomto směru nepřihlédl ke skutečnosti, že v ČR žije delší dobu, že má zde zájem na podstoupení léčebných metod aplikovaných českými lékaři na jeho onkologické onemocnění. Pakliže žalovaný dospěl k závěru, že na jeho případ je nutno aplikovat čl. 12 nařízení Dublin III, odkázal toliko na to, že žalobce je držitelem strpitelského víza č. D41621642 vydaného Spolkovou republikou Německo, jehož platnost již skončila před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle názoru žalobce je nutno posoudit příslušnost členského státu k projednání jeho žádosti podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, dle něhož je příslušný stát, ve kterém byla žádost podána, tedy v daném případě Česká republika. Pokud by přesto „měl být osvědčován závěr, že došlo k naplnění kritéria čl. 12“, má žalobce za to, že mělo být užito diskreční oprávnění atrakce příslušnosti dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. S odkazem na rozhodnutí NSS sp. zn. 6AZs 67/2016-55 (správně sp. zn. 6AZs 67/2016-34) žalobce upozorňoval, že z ustálené judikatury vyplývá, že se mohou členské státy při použití zmíněného diskrečního oprávnění odchýlit od závazných kritérií nařízení především z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity s příslušným členským státem. Tento postup je žalobcem zdůvodněn počtem žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, který je 290 násobně větší než počet žadatelů v ČR. Co do humanitárních důvodů dospěl žalovaný k nesprávným závěrům, neboť z doložených lékařských zpráv je patrné, že žalobcův zdravotní stav již v době rozhodování o jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebyl stabilizovaný, dochází k jeho neustálému zhoršování a rozšíření onkologického onemocnění. Jeho přemístění do SRN by mělo za následek prokazatelné riziko značného a nenávratného zhoršení jeho zdravotního stavu.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V době, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu tj. dne 27.3.2017 na území ČR, byl držitelem strpitelského víza č. D41621642 vydaného SRN dne 15.6.2016 s platností do dne 14.12.2016, je proto v jeho případě nutno aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný dále uvedl, že dne 10.5.2017 obdržel informaci, že SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný dodal, že žalobce spolu se svým bratrem pobýval v SRN od roku 2014 do února 2016 a do českých lázní přijeli až v době, kdy zjistili, že náklady na léčbu a ubytování jsou v ČR diametrálně nižší než v SRN. Žalovaný se řádně vypořádal s otázkou diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III v odůvodnění svého rozhodnutí a dodal, že přemístění žalobce a jeho bratra nemůže být považováno za nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9.6.2017 č.j. OAM-245/ZA-ZA11-ZA15-2017 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, spisem zdejšího soudu sp. zn. 19A 7/2017, žalobcem předloženými lékařskými zprávami Nemocnice s poliklinikou Havířov a

onkologické kliniky FN Ostrava a zprávami onkologické kliniky FN Ostrava vyžádanými krajským soudem ze dne 23.8.2017 a ze dne 20.9.2017 a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že součástí správního spisu žalovaného je předávací protokol Cizinecké policie ČR ze dne 27.3.2017, jehož přílohou je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podaná dne 27.3.2017 v Příjímacím středisku Zastávka. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 30.3.2017 uvedl, že z Libye vycestoval kvůli ochrnutí nohou, kdy byl postřelen do páteře, střela zasáhla míchu a skončil na vozíku. Během pobytu v ČR zjistil, že má rakovinu varlat a jedno mu bylo odstraněno. Léčba v ČR měla u něj větší efekt než léčba v Německu a chtěl by v ní zde nadále pokračovat. Dne 30.3.2017 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce neměl v úmyslu žádat o mezinárodní ochranu v Německu, nevyhovovalo mu tam ani léčení ani okolí. Léčbu hradila libyjská ambasáda a dostávali i symbolickou sumu na osobní útratu. Měli německá víza, mysleli, že je to vízum evropské, se kterým mohou cestovat po celé EU. Žalobce také uvedl, že ve SRN je vše o penězích a že „kolik zaplatíte, tolik léčby dostanete“. Původně jeli do SRN, protože se tolik neorientovali a všichni jeho známí víceméně odjedou nejdříve do Německa a teprve později do ČR. Žalobce závěrem pohovoru opakoval, že v ČR chce zůstat a léčit se zde. Součástí správního spisu je odpověď SRN obsahující souhlas s přijetím žalobce, která byla doručena žalovanému dne 10.5.2017 a zpráva AIDA (Asylum Information Database) týkající se azylového řízení v Německu. Ve správním spisu žalovaného je také založena lékařská dokumentace žalobce, ze které vyplývá diagnóza – stav po střelném poranění L páteře a v důsledku tohoto poranění paraparéza dolních končetin a diagnóza Tu testis I dx: T3N1MOS1 stádium II A.

Ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 19A 7/2017 bylo zjištěno, že rozsudkem ze dne 27.4.2017 č.j. 19A 7/2017-20 byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 4.1.2017, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce dvanácti měsíců.

Ze sdělení vyžádaného krajským soudem od onkologické kliniky FN Ostrava ze dne 23.8.2017 bylo zjištěno, že žalobce v důsledku shora uvedeného onkologického onemocnění byl léčen od dubna do června 2017 chemoterapií BEP 3 série s dobrým efektem. V červenci 2007 byla u něj provedena operace – retroperitoneální lymfadenektomie. K možnosti převozu žalobce do SRN onkologická klinika FNO sdělila, že se k této otázce bude moci vyjádřit až po plánovaném CT vyšetření a kontrole na její ambulanci. K dalšímu dotazu krajského soudu pak tatáž klinika dne 20.9.2017 sdělila, že dle vyjádření ošetřujícího lékaře je žalobci doporučován nadále klidový režim bez fyzické zátěže, že delší přesuny žalobce jsou nevhodné a že jsou nutné dispenzarizace a kontroly na jejich ambulanci.

Krajský soud především zdůrazňuje, že žalobu žalobce přezkoumal na základě žalobních bodů tak, jak byly uvedeny v jeho žalobě v souladu s ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., jelikož dle jeho názoru je k projednání a k rozhodnutí o této žádosti příslušná Česká republika, zejména se zřetelem k diskrečnímu opatření nařízení Dublin III. Žalovaný v tomto směru nepřihlédl ke skutečnosti, že v ČR žije delší dobu, že má zde zájem na podstoupení léčebných metod aplikovaných českými lékaři na jeho onkologické onemocnění. Pakliže žalovaný dospěl k závěru, že na jeho případ je nutno aplikovat čl. 12 nařízení Dublin III, odkázal toliko na to, že žalobce je držitelem strpitelského víza č. D41621642 vydaného Spolkovou republikou Německo, jehož platnost již skončila před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jiná kritéria použití výše uvedeného článku žalovaný neuvedl. Dle názoru žalobce je nutno posoudit příslušnost členského státu k projednání jeho žádosti podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, dle něhož je příslušný stát, ve kterém byla žádost podána, tedy v daném případě Česká republika.

S uvedenou žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v něm žalovaný odcitoval čl. 12 odst. 1, 2, 3 a 4, k čemuž dodal, že na základě údajů v cestovním dokladu žalobce konstatuje, že „žalobce byl dne 27.3.2017, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území ČR držitelem strpitelského víza č. D41621642 vydaného SRN dne 15.6.2016 s platností do dne 14.12.2016“. Jestliže žalovaný v této souvislosti odcitoval odst. 4 čl. 12 nařízení, které stanoví, že pokud je žadatel držitelem jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského za použití odstavce 1, 2 a 3, pak je jeho odůvodnění použití čl. 12 dostatečně srozumitelné. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 27.3.2017, přičemž platnost jeho víza trvala do 14.12.2016, od ukončení platnosti do dne podání žádosti o mezinárodní ochranu neuplynula lhůta delší šesti měsíců. Vztahuje se tedy na něj odst. 2 téhož článku nařízení podle něhož, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Pro případ, že by byl „osvědčen závěr, že došlo k naplnění kritéria čl. 12“, má žalobce za to, že mělo být užito diskreční oprávnění atrakce příslušnosti dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. S odkazem na rozhodnutí NSS sp. zn. 6Azs 67/2016-55 (správně sp. zn. 6Azs 67/2016-34) žalobce upozorňoval, že z ustálené judikatury vyplývá, že se mohou členské státy při použití zmíněného diskrečního oprávnění odchýlit od závazných kritérií nařízení především z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity s příslušným členským státem. Tento postup je žalobcem zdůvodněn počtem žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, který je 290 násobně větší než počet žadatelů v ČR. Co do humanitárních důvodů dospěl žalovaný k nesprávným závěrům, neboť z doložených lékařských zpráv je patrné, že žalobcův zdravotní stav již v době rozhodování o jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebyl stabilizovaný, dochází

k jeho neustálému zhoršování a rozšíření onkologického onemocnění. Jeho přemístění do SRN by mělo za následek prokazatelné riziko značného a nenávratného zhoršení jeho zdravotního stavu.

Postup podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III představuje výjimku z obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 odst. 1 téhož nařízení. Aby v projednávané věci byly dány podmínky pro jeho aplikaci, musel by být prokázán humanitární důvod spočívající ve zdravotním stavu žalobce, v jehož důsledku by jeho přemístění (tím i přemístění jeho bratra, který o něj pečuje) do SRN mohlo vést k natolik závažnému zhoršení či dalšímu poškození zdravotního stavu, což by mohlo být považováno za nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Krajský soud nechce nikterak zlehčovat zdravotní stav žalobce, který vyplývá z doložených lékařských nálezů založených jak ve správním spisu, tak i předložených s podanou žalobou; podle těchto nálezů jde u žalobce o stav po stříelném poranění L páteře s následkem paraparézy dolních končetin a v době jeho pobytu na území ČR mu bylo zjištěno shora uvedené onkologické onemocnění. K opakovanému dotazu krajského soudu na onkologickou kliniku FNO bylo sděleno, že delší přesuny žalobce jsou nevhodné, nicméně z takového sdělení nemohl krajský soud rezultovat závěr, že z hlediska zdravotního stavu je žalobcův návrat do SRN nereálný či zvláště ohrožující jeho život a zdraví, tedy že by měl takové následky představující ono nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.

Poukazoval-li žalobce na rozhodnutí NSS sp. zn. 6Azs 67/2016, z něhož podle něj vyplývá, že „při užití diskrečního oprávnění atrakce příslušnosti se mohou členské státy od závazných kritérií nařízení odchýlit především z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity s příslušným členským státem“, musí krajský soud předně zdůraznit, že ústředním problémem řešeným v tomto soudním rozhodnutí byla otázka použití diskrečního oprávnění čl. 17 nařízení Dublin III ve vztahu k čl. 3 odst. 1, 2 téhož nařízení. Konstatoval-li žalobce v žalobě dále, že „postup solidarity je zde jednoznačně osvědčen“ s ohledem na mnohonásobně větší počet žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v SRN než v ČR, byla by tato žalobní námitka důvodná pouze tehdy, kdyby v SRN podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu či samotný průběh azylových řízení vykazovaly takové systémové nedostatky, že by znamenalo přemístění žadatele do této země riziko nelidského či ponižujícího zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU respektive čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zpochybňovat podmínky v případě SRN rozhodně nelze a to ani přes značný počet žadatelů o mezinárodní ochranu, naopak je tato země považována ze bezpečnou, což nakonec v průběhu správního řízení žalobce nijak nenamítal a naopak se vyjádřil v tom smyslu, že poznal obdobné případy se zdravotními problémy, v nichž bylo žádosti o mezinárodní ochranu vyhověno.

Závěrem krajský soud dodává, že pokud je žalovanému žalobou vytýkáno porušení výše citovaných ustanovení správního řádu, je v této části žaloba nepřezkoumatelná, neboť žalobce nekonkretizoval skutečnosti, v nichž porušení jednotlivých zákonných ustanovení spatřuje.

Se zřetelem ke shora uvedenému krajský soud žalobu žalobce v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které hradí ze zákona stát (§ 36 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 19. října 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce